

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 319/2010-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. septembra 2010 v senáte zloženom z predsedu Juraja Horvátha a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Sergeja Kohuta o sťažnosti G. S., B., S., zastúpeného advokátom JUDr. P. J., T., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Cb 115/2005 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo G. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Cb 115/2005 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Cb 115/2005 p r i k a z u j e konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

3. G. S. priznáva primerané finančné zadostúčinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. G. S. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 454,96 € (slovom štyristopäťdesiatštyri eur a deväťdesiatšesť centov), ktorú je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu JUDr. P. J., T., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 319/2010-10 z 1. júla 2010 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť G. S., B., S. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Cb 115/2005.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ 11. mája 2005 podal okresnému súdu žalobný návrh proti Ing. M. B., CSc. (ďalej len „odporca“), na zaplatenie sumy 10 000 € s príslušenstvom. Konanie bolo okresným súdom pôvodne vedené pod sp. zn. 10 C 91/2005. Následne bol spis prevedený do registra „Cb“ a je vedený pod sp. zn. 38 Cb 115/2005. Po podaní návrhu okresný súd 5. augusta 2005 vyzval právneho zástupcu sťažovateľa na vyjadrenie, či sťažovateľ súhlasí s rozhodnutím veci bez nariadenia pojednávania. Na túto výzvu právny zástupca sťažovateľa reagoval listom z 18. augusta 2005 tak, že s takýmto postupom súhlasil. Pretože sa vo veci ďalej nekonalo, sťažovateľ

podal 24. februára 2006 okresnému súdu sťažnosť na prieťahy v konaní. Dňa 6. júna 2006 bolo právnenému zástupcovi sťažovateľa doručené vyjadrenie odporcu na zaujatie stanoviska k nemu. Stanovisko sťažovateľa bolo okresnému súdu zaslané 10. júla 2006. Ďalšia výzva okresného súdu bola doručená právnenému zástupcovi sťažovateľa 14. mája 2007, v ktorej ho okresný súd žiadal o predloženie dokladov, ktoré boli 22. mája 2007 predložené. Od tej doby okresný súd vo veci nekoná.

Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovateľ namieta, že postupom okresného súdu v označenej veci došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Cb 115/2005 bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, prikáže okresnému súdu v označenej veci konať bez zbytočných prieťahov, prizná mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 8 000 € a trovy právneho zastupovania v sume 582,03 €.

2. Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: za okresný súd jeho predseda listom sp. zn. 1 SprV 432/2010 z 5. augusta 2010 a právny zástupca sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu listom z 2. septembra 2010.

2.1 Okresný súd vo svojom vyjadrení súhlasil s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti. V ďalšom popísal prehľad procesných úkonov vykonaných v označenom konaní a uviedol:

„S poukazom na vyššie uvedenú chronológiu úkonov vo veci možno konštatovať, že v konaní došlo k prieťahom v období od augusta 2006 do marca 2007, v období od marca 2008 do júna 2010, posúdenie zbytočnosti prieťahov ponechávam na zváženie ústavnému súdu. V tejto súvislosti ale uvádzam, že prieťahy boli čiastočne spôsobené aj objektívne,

z dôvodu dlhodobej práceneschopnosti vo veci konajúceho zákonného sudcu a potreby zisťovania adresy pobytu odporcu.

Sťažovateľom požadované finančné zadosťučinenie nie je podľa môjho názoru dôvodné, jeho výška nie je v sťažnosti odôvodnená relevantnými skutočnosťami.“

2.2 Právny zástupca sťažovateľa vo svojom vyjadrení uviedol:

„Vo vyjadrení sú uvedené pravdivé skutočnosti, čo sa týka jednotlivých úkonov súdu, pričom už z chronológie vykonaných úkonov v spornom súdnom spise je zrejmé, že došlo k viacerým prieťahom v tomto konaní, ktoré sú zapríčinené nielen dlhodobou PN konajúceho zákonného sudcu.

Na druhej strane nie je možné ospravedlniť dlhodobé prieťahy v konaní ani dlhodobou PN konajúceho sudcu, pretože v zmysle zákona súd musí konať tak, aby neboli vo veci prieťahy. V konečnom dôsledku je to ústavné právo každého občana.

Zákony sú koncipované tak, aby sa dalo predchádzať prieťahom v súdnom konaní aj v prípadoch dlhodobej PN sudcu.

Vzhlľadom aj na vyjadrenie OS Košice II je zrejmé, že podaná sťažnosť, ktorú som podal je oprávnená.

Čo sa týka výšky finančného zadosťučinenia je podľa môjho názoru relevantná a je dostatočne odôvodnená v podanej sťažnosti.“

Rovnako právny zástupca sťažovateľa vyslovil súhlas s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhlľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne

rozhodnutie vo veci, t.j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo, alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03, I. ÚS 65/04).

II.

Z obsahu sťažnosti, jej príloh, vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 38 Cb 115/2005:

- 11. máj 2005 – sťažovateľ podal okresnému súdu návrh na zaplatenie sumy 10 000 € s príslušenstvom proti odporcovi (pridelená sp. zn. 10 C 91/05),
- 18. máj 2005 – spis bol prevedený do registra „Cb“ (pridelená sp. zn. 38 Cb 115/2005),
- 27. jún 2005 – okresný súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku,
- 4. júl 2005 – sťažovateľ zaplatil súdny poplatok,
- 5. august 2005 – okresný súd vyzval odporcu, aby sa vyjadril k návrhu sťažovateľa; sťažovateľ a vyzval, aby oznámil, či súhlasí s rozhodnutím o veci bez nariadenia pojednávania,
- 22. august 2005 – sťažovateľ súhlasil s rozhodnutím o veci bez nariadenia pojednávania,
- 13. september 2005 – odporca sa vyjadril k návrhu sťažovateľa,
- 27. február 2006 – sťažovateľ oznámil okresnému súdu, že odporca sa zdržiava na jemu neznámom mieste, zároveň požiadal okresný súd o konanie vo veci,
- 6. jún 2006 – okresný súd zisťoval pobyt odporcu, vyžiadal výpis obchodného registra spoločnosti I., s. r. o., a zároveň zaslal vyjadrenie odporcu sťažovateľovi,
- 19. jún 2006 – Okresné riaditeľstvo Policajného zboru, odbor poriadkovej polície, oddelenie správnej služby Košice I (ďalej len „okresné riaditeľstvo“) oznámilo okresnému súdu adresu trvalého pobytu odporcu (P., K.),
- 6. júl 2006 – Register obyvateľov Slovenskej republiky v Banskej Bystrici (ďalej len „register obyvateľov“) oznámil adresu trvalého pobytu odporcu (P., K.),
- 14. júl 2006 – sťažovateľ oznámil, že odporca sa podľa jeho vedomosti zdržiava na adrese Z., K., zároveň predložil svoje stanovisko k vyjadreniu odporcu, v ktorom zmenil petit návrhu a sčasti vzal svoj návrh späť (podanie z 10. júla 2006),

- 9. máj 2007 – okresný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa, aby v lehote 20 dní predložil dodatok k zmluve o prevode obchodných podielov, ktorý označil v písomnom podaní z 10. júla 2006 ako dôkaz, ale k tomuto podaniu ho nedoložil; zároveň okresný súd zaslal stanovisko sťažovateľa odporcovi na vyjadrenie (okresný súd doručoval odporcovi na adresu P., K., namiesto oznámenej adresy Z., K.),
- 18. máj 2007 – okresnému súdu bola vrátená zásielka adresovaná odporcovi s poznámkou adresát je neznámy,
- 24. máj 2007 – sťažovateľ predložil dodatok k zmluve o prevode obchodných podielov,
- 25. jún 2007 – okresný súd prostredníctvom Obvodného oddelenia Policajného zboru K. – J. (ďalej len „obvodné oddelenie J.“) doručoval stanovisko sťažovateľa odporcovi na adresu Z., K.,
- 5. september 2007 – obvodné oddelenie J. oznámilo okresnému súdu, že žiadosť o doručenie zásielky odporcovi postúpilo Obvodnému oddeleniu Policajného zboru K. – Z. (ďalej len „obvodné oddelenie Z.“) z dôvodu miestnej príslušnosti, lebo lustráciou bolo zistené, že odporca má adresu trvalého pobytu na P., K.,
- 20. september 2007 – obvodné oddelenie Z. oznámilo, že odporcovi sa nepodarilo doručiť zásielku na adresu P., K., pretože odporca sa na tejto adrese nezdržiava, pritom iný pobyt odporcu zistený nebol,
- 20. február 2008 – okresný súd zisťoval adresu pobytu odporcu v registri obyvateľov, zároveň pristúpil k doručovaniu zásielky odporcovi prostredníctvom Mestskej polície K. (ďalej len „mestská polícia“) na adresu Z., K.,
- 19. marec 2008 – mestská polícia oznámila, že odporca sa na uvedenej adrese nezdržiava a inú adresu sa nepodarilo zistiť,
- 12. máj 2008 – register obyvateľov oznámil adresu trvalého bydliska odporcu P., K.,
- 21. júl 2008 – okresný súd uznesením č. k. 38 Cb 115/2005-53, ktoré nadobudlo právoplatnosť 21. júla 2008, ustanovil odporcovi opatrovníčku – H. V. (ďalej len „opatrovníčka“) na zastupovanie v predmetnom konaní,
- 8. október 2008 – súdny spis bol pripojený k spisu okresného súdu vedenému pod sp. zn. 43 C 171/2005,
- 10. marec 2010 – súdny spis bol odpojený od konania vedeného pod sp. zn. 43 C 171/2005,

- 12. marec 2010 – okresný súd pripojil spis sp. zn. 43 C 171/2005,
- 21. jún 2010 – okresný súd odpojil *spis sp. zn. 43 C 171/2005*,
- 1. júl 2010 – okresný súd uznesením pripustil zmenu návrhu na začatie konania a v časti konanie zastavil tak, ako to navrhol sťažovateľ v podaní z 10. júla 2006, zároveň nariadil pojednávanie na 20. október 2010,
- 13. júl 2010 – okresný súd predvolával účastníkov konania na pojednávanie nariadené na 20. október 2010, zisťoval adresu pobytu odporcu a napokon lustroval osobu odporcu v evidencii väzňov na Generálnom riaditeľstve Zboru väzenskej a justičnej stráže, Bratislava (ďalej len „justičná stráž“); taktiež okresný súd uznesením vyzval sťažovateľa oznámiť, či súhlasí s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania,
- 13. júl 2010 – opatrovníčka ospravedlnila svoju neúčast' na pojednávaní nariadenom na 20. október 2010 z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti, navrhla však pojednávať a rozhodnúť v jej neprítomnosti,
- 23. júl 2010 – justičná stráž oznámila okresnému súdu, že odporca nie je t. č. vo výkone väzby alebo trestu odňatia slobody,
- 27. júl 2010 – okresné riaditeľstvo oznámilo okresnému súdu, že odporca má trvalý pobyt na adrese B., K..

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov...

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet a právoplatne nerozhodli (m. m. I. ÚS 24/03, IV. ÚS 232/03). Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Cb 115/2005, ktorého predmetom je spor o zaplatenie kúpnej ceny za predaj obchodného podielu v obchodnej spoločnosti, došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom

konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, I. ÚS 79/05). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je rozhodovanie o zaplatení kúpnej ceny (jej časti), ktoré tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej agendy okresných súdov, a preto nemožno namietané konanie hodnotiť z právneho hľadiska ako zložité. Pokiaľ ide o faktickú zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že neúspech pri zisťovaní adresy pobytu odporcu síce môže robiť občianskoprávnu vec skutkovo zložitejšou, avšak nemožno ňou ospravedlniť prípadnú absolútnu nečinnosť všeobecného súdu v rámci jeho postupu.

2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa ako účastníka konania, ústavný súd nezistil žiadne závažné skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že by prispel k doterajšej dĺžke konania pred okresným súdom, a ktoré by mali byť osobitne zohľadnené na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetnom konaní k priet'ahom. Sťažovateľ síce počas konania zmenil žalobný návrh a sčasti ho vzal späť (podaním z 10. júla 2006), avšak táto okolnosť sa žiadnym výrazným spôsobom neprejavila na dĺžke trvania posudzovaného konania. Rovnaký záver platí aj vo vzťahu k nepredloženiu dôkazu, na ktorý sa sťažovateľ v podaní z 10. júla 2006 odvoláva, pretože toto pochybenie bolo v krátkom čase po výzve okresného súdu odstránené.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, je postup samotného okresného súdu.

Ústavný súd z prehľadu procesných úkonov okresného súdu zistil, že okresný súd v posudzovanom konaní nevykonal relevantnú procesnú činnosť v období od 13. septembra 2005 (odporca sa vyjadril k návrhu sťažovateľa) do 6. júna 2006 (okresný súd pristúpil k zisťovaniu adresy pobytu odporcu), t. j. takmer deväť mesiacov, od 14. júla 2006 (sťažovateľ oznámil adresu možného pobytu odporcu) do 9. mája 2007 (okresný súd vyzval sťažovateľa na predloženie dôkazu a zaslal stanovisko sťažovateľa odporcovi), t. j. takmer

desať mesiacov, od 20. septembra 2007 (oznámenie polície o neúspešnom pokuse o doručenie zásielky odporcovi) do 20. februára 2008 (okresný súd znovu zisťoval adresu pobytu odporcu), t. j. päť mesiacov, od 12. marca 2010 (pripojenie súdneho spisu sp. zn. 43 C 171/205) do 1. júla 2010 (okresný súd pripustil zmenu petitu žalobného návrhu), t. j. takmer štyri mesiace. Celkovo bol teda okresný súd vo veci nečinný 28 mesiacov (dva roky a štyri mesiace). Za túto dobu teda nevykonal žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako navrhovateľ v preskúmvanej veci počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02).

Za nesústreďnú činnosť považoval ústavný súd aj postup okresného súdu pri doručovaní zásielok odporcovi, keď sťažovateľ 14. júla 2006 (podanie z 10. júla 2006) oznámil okresnému súdu možnú adresu pobytu odporcu (Z., K.), napriek tomu okresný súd nasledujúcu zásielku (9. mája 2007) na uvedenú adresu odporcovi zásielku nezaslal (zasielal ju iba na adresu P., K., na ktorej už odporca zásielky nepreberal). K doručovaniu na sťažovateľom uvedenú adresu, aj keď znovu neúspešne, došlo zo strany okresného súdu až 25. júna 2007, resp. po nedorozumení v rámci polície, až 20. februára 2008.

Pre úplnosť ústavný súd poukazuje aj na neúmerne dlhú dobu 17 mesiacov, počas ktorej bol súdny spis pripojený k inému konaniu okresného súdu. Túto dobu rozhodne nemožno považovať za primeranú a priet'ah v tejto súvislosti vzniknutý nemožno inak, iba pripísať na ťarchu okresného súdu.

Ústavný súd konštatuje, že v napadnutom konaní došlo k priet'ahom, ktoré neboli spôsobené zložitost'ou veci ani správaním účastníkov konania, ale v dôsledku postupu okresného súdu. K jeho obrane, že „*priet'ahy boli čiastočne spôsobené aj objektívne, z dôvodu dlhodobej práceneschopnosti vo veci konajúceho zákonného sudcu*“, je potrebné poznamenať, že ústavný súd už v podobných súvislostiach viackrát vyslovil (napr. I. ÚS 23/03 a v ňom citovanú predchádzajúcu judikaturu ústavného súdu), že podobné objektívne prekážajúce okolnosti, nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohli len dočasne

ospravedlniť vzniknuté priet'ahy, a to len v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie veci, a teda vykonanie spravodlivosti bez zbytočných priet'ahov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na dlhodobu obmedzenú personálne kapacity príslušných súdov (pozri napr. I. ÚS 119/03). Okrem uvedeného ústavný súd opakovane zdôraznil, že pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, posudzoval postup súdu, a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu vybavujúceho danú vec. Preto pri posudzovaní odôvodnenosti s'ťažnosti nemožno prihliadnúť na skutočnosti označované ako objektívne vo vyjadrení predsedu senátu v danej veci (I. ÚS 6/06).

Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že okresný súd v napadnutom konaní nepostupoval v súlade s účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, preto ústavný súd vyslovil porušenie základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany s'ťažovateľovi ústavný súd v bode 2 výroku tohto rozhodnutia prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných priet'ahov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

S'ťažovateľ sa domáhal priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 8 000 €, ktoré odôvodnil tým, že „pravdepodobne už nikdy nevymôže od odporcu svoju

dlžobu pre liknavosť súdu, keďže“ podľa informácií sťažovateľa „dlžník sa už pozbavoval všetkého svojho majetku“.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nie je pre sťažovateľa dostatočným zadosťúčením. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťúčinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti, s prihliadnutím najmä na dĺžku trvania nečinnosti okresného súdu považuje za primerané v sume 2 000 €.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťúčinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Právny zástupca sťažovateľa si uplatnil trovy za právne zastúpenie v celkovej sume 582,03 €.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2010 je 120,23 € a hodnota režijného paušálu je 7,21 €.

Sťažovateľovi vznikol nárok na úhradu trov konania za tri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2010 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnému súdu a stanovisko k vyjadreniu okresného súdu). Celkovo tak sťažovateľovi vznikol nárok na úhradu trov konania v sume 454,96 € vrátane režijného paušálu a 19 % DPH.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov v sume 454,96 €, tak ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2010